

zaključne riječi

ZAKLJUČNA RIJEČ DEKANA KBF-a

Uzoriti Gospodine, preuzvišena gospodo, braćo svećenici te svi ostali ovdje prisutni braćo i sestre u Kristu!

Enciklika »Sollicitudo rei socialis« nije lagano ni zabavno štivo. Stoga ni ovaj Tjedan, zamišljen kao komentar enciklike, nije bilo lako privesti kraju. No, s Božjom pomoću, dospjeli smo do svršetka. Zahvaljujemo Gospodinu što nam je omogućio da unatoč teškim i sve težim prilikama sretno nastavimo tradiciju svojih siječanjkih okupljanja. Što se tiče sljedećega Tjedna, u godini 1990. stvar je u rukama Providnosti.

Iz dna duše zahvaljujem Uzoritom G. Kardinalu Franji Kuhariću, koji nas je ovdje iz dana u dan bodrio i nadahnjivao svojom bliskošću i razumijevanjem. Također hvala Preuzvišenoj gospodi msgr. Ćirilu Kosu i dr. Srećku Badurini, što su na svim predavanjima i raspravljanjima ustrajali sve do kraja. Hvala Preuzvišenom nadbiskupu-koadjutoru riječkom dr. Antonu Tamarutu, koji nam se pridružio čim su mu to prilike omogućile.

Da ne dužim hvala svim velikodušnim i strpljivim sudionicima ovoga skupa, svećenicima iz domovinske i inozemne pastve, kojih nisu ni ekonomske ni epidemiološke nedaće odvratile od putovanja u Zagreb. Hvala svim predavačima, napose onima iz daleka! Neka znadu: čim bude otisnut lanjski zbornik (1988.), trudit ćemo se da ovogodišnji krene u obradu i tisak.

Hvala Upravi Dječakoga sjemeništa, našem gostoprimcu. Poimence hvala vlč. ocu rektoru Slavku Pavinu, što nam je osobno bio u svako doba pri ruci da pomogne rješavati i krupnije i sitnije probleme, bez kojih ovakvi skupovi ne mogu proći... Hvala ČČ. Sestrama i njihovu pomoćnom osoblju za njihov golemi trud u ovim danima! Hvala tajnici Fakulteta, č. sestri M. Margareti Babić za njezin nečujni i nevidljivi doprinos našem zborovanju! Hvala mladim tehničarima koji su znalacki i savjesno obavili svoju zadaću kod razglasnog uređaja. Treba otvoreno reći da je bar njihov rad tekao bez zamjerke.

Hvala neumornom tajniku Tjedna dr. Adalbertu Rebiću! On je na svojim ramenima ponio glavni teret i pripremanja i rada našega Tjedna. Doista, nije mu bilo lako da sva predavanja koordinira ni u pogledu njihova trajanja, ni s obzirom na njihov stil i sadržaj. To je urodilo ugodnom raznolikošću; neki su predavači znanstveno razradili svoju temu, dok su drugi slijedili Papin pobudni stil pisanja. Veselimo se što je većina sudionika sa zanimanjem pratila znanstvena izlaganja, tražeći ponegdje i temeljitija tumačenja.

Na rastanku, dobro je da još jedanput naglasimo boljku koja nas sve od reda u životu i radu nemilo pogađa. To je raskorak između naše kršćanske teorije i prakse... Sveti Luka mogao je kod Krista Gospodina istaknuti savršenu paralelu između POIEIN i DIDASKEIN, između djela i riječi. Mi smo od te Isusove cjelovitosti vrlo daleko. Oglašavamo u propovijedima prvu i jedinu zapovijed zakona ali nitko među nama ne ljubi toliko a da ne bi bio dužan još više ljubiti! Isto tako, Blaženstvo o siromašnima veličamo kao temelj Kraljevstva Kristova ali nitko među nama nije toliko siromašan a da ne bi mogao i morao još više se odricati... Znete, kako je Pavao VI. s tugom spominjao »Crkva u siromaha«, gledajući bespomoćno na balast raznih dragocjenosti u Vatikanu. Ivan Pavao II. prodao je svoj prsten i novac dao siromasima; no, što da počne s ostalim blagom? Bude li ga prepustio laičkim ustanovama, neće li taj poklad doživjeti sudbinu otuđenog dijela zagrebačke Metropolitane?! Zajcielo smo i mi u sličnome škripcu, premda u manjim okvirima i razmjerima. Ne manjka nam, dobre volje, ali smo nemoćni pred strukturama zla, pred strukturama grijeha o kojima govori Ivan Pavao II. u svojoj enciklici...

Nije tomu davno što su Poljaci slavili 150. obljetnicu rođenja Frederica Chopina. Među gostima došla je u Varšavu i belgijska kraljica-majka Elizabeta. Za vodiča bio joj je dodijeljen književnik Jaroslav Ivaškijević. Razgledavajući grad, stigoše u katedralu i, u njoj, do oltara sa svetohraništem. Kraljica zastane i prekriži se, a književnik klekne na pod. Nakon kratke molitve krenuše dalje... Na izlazu iz katedrale primijeti kraljevska gošća: »Veoma sam ugodno iznenađena! Mislila sam da su mi vlasti dale za ciceronea jednog partijca, bezbošca; kad tamo, vi vjerujete!« Ivaškijević uzvрати: »Veličanstvo! Iskreno ću vam kazati: što se tiče Crkve, ja vjerujem ali ne prakticiram! A što se tiče partije, nju prakticiram ali ne vjerujem!«

Kod svakoga od nas moguće je naći analogan raskorak između vjerovanja i prakse. »Infelix ego homo«, moramo zavapiti s Apostolom Naroda. Nemojmo kod toga tražiti trnje u tuđim očima, nego počnimo s balvanima kod sebe samih. U duhu enciklike »Sollicitudo rei socialis«, počnimo i mi POIEIN KAI DIDASKEIN, činiti što govorimo... Kao zalag nebeske Milosti nad ovom našom dobrom voljom, molimo od Uzoritoga Kardinala očinsku riječ za oprostaj i natpastirski blagoslov.

o. Josip Ćurić, dekan